MERHABA!

İnsan neyi sever? İnsan, ne için yaşar ne için ölür? Aslanlarımız, keşkelerimiz ile harmanlanırken hayatımızın mutluluk ve mutsuzluk dehlizlerinde, biz ancak ve ancak eşit kollu olmayan teraziler konumundayız. Bu kaybediş hali hayatımızın her yanına sirayet ederken, var olanlara Tanrılık, var olmasını istediklerimize de kulluk etmeyi görev bilir bir halde yaşıyoruz.

Bizler kendisinden çok şey beklenen ama hiçbir şey veremeyen bir kuşağın temsilcileriyiz. Bizden öncekiler çağ açıp, çağ kapamışlar. Reformlar, rönesanslar yaşamış, aydınlanma çağı ile dünya tarihinin akışına yön vermişler. Bizler olamamışlığımızın sanrılarıyla çok farklı bir havaya bürünmüş bir durumdayız. Bizler çağımızın vebalılıları, feodal ilişkilerin, örfi adetlerin düşmanı olan ayrıksılarız. Felsefi akımları çaresiz bırakanlarız. Büyük lügatlarda tarifi olmayanlarız. Bizler karanlığın evladı, bilinmezliğin, hesapsızlığın ve yalnızlığın fahişeleriyiz. Bizler H(P)iç'leriz. Bizler aidiyeti ruhu kadar olanlar, tek nasırlı yerleri kalpleri olanlarız. Bizler, her birimiz birer intihar mektubuyuz. Bizler, kendine ait soyluluğumuzla maddenin biçim değiştirmek için yükselmesinin değil, alçalmasının hatta yerçekimi kanununa göre düşmesinin gerektiğini savunanlarız. Bizler bütün düzenler için tehlikeli olanlarız. Sistemin birer parçası olma çabaları da, iç güveysi halinden öteye gitmeyenleriz. Annelerinin vefasız aşklarıyız.

Herkesin aksine hayatları roman olmayanlarız. Bizler hayatın karşısında öyküleri olanlarız. Söyleyecekleri olanlarız. Bizler göte göt diyenleriz. Popo deyince şeklinin değişmediğini bilenleriz. Bizler çağımızın öksüzleriyiz. Ne iş yaparsak yapalım, sosyal statümüz ne olursa olsun, maddi durumlarımız fark etmeksizin mutsuzluğun uzatmalı sevgilisiyiz. Yalnızlıklarımız gürultular içinde kendi halimizde intihara meyilli sofistike sorgularda yaşayan piçlerin yalnızlığıdır.

Dünyamıza hoş geldiniz! Çok tanrılı PİÇ GÜVEYSİ ŞEHRİNİN altın anahtarı bu metindedir. Yeni akrabalık düzenleri gelişiyor ve bizden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak…

İÇERİDE KİMLER VAR?

M
Mi Minör // Ağlamaklı Kadın Notaları
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

B
BOK7BAŞI // Kahverengi Hikayeler
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

M²
Militan // Hayatı Sorgulamacalar
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

A
Alper Aygun // Kaba Rast
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

C
Cennete Bilet // Karantinadaki Notlar
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

A²
Asil Çingene // Hüzzam Taksimi
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

K
Kaptan Rönesans // Kaptanın Veresiye Defteri
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

P
Piafka // Zuladaki Kalem
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

S
Soner Lucas // Lucas Kafası
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

U
Ultrahuni // Turuncu
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

B
Ben ve Kendim // Depresif Yazılar Bölgesi
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

O
Oğuz Yalman // Kontrpiye
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

Bizimle beraber yazmak isterseniz, "merhaba@picguveysi.com" adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Fanzin içerisinde yayınlanan eser/yapıtların mali ve manevi hakları yazarına ait olup, Fikri Mülkiyet Hakları ile korunmaktadır. Yazarın bilgisi olmadan kopyalanan her eser/yapıt için ilgili mahkemelere başvurulacaktır.

mi minör
ağlamaklı kadın notaları

uyku şarkısı

Tüm cadde boyunca yürüdüm. Onlarca insanın arasında böylesine yalnız hissetmeye çok alışmıştım. Bu insanlar arasında bana piyano çalacak bir tane kişi bile var mıdır, diye düşünmeye koyuldum yürürken. Yoktu. Ne üzücü, diye geçirdim içimden. Her baktığım yüzde seni aradım, fakat bulmak ne zor seni. Öyle uzaklara gitmişsin ki yine… Kendi kendime kızdım. Olmasını istediğim şeyler elbette oluyordu ama benden çok uzakta, başka zamanlarda, başka yerlerde, başka tenlerde! Neden?

Çıkmaz sokakta oturuyordum, sokağın sonunda ağaçlık bir alan vardı; bir incir ağacı, bir ceviz ağacı ve bir tane de ıhlamur ağacı dimdik duruyorlardı. Uzaktan bakıldığında bir üçgen oluşturuyorlardı. Çocukken arkadaşımdı her biri, ebelemece oynardık ve hep ben kazanırdım. Zaten sadece çocukken kazanıyordum. Ihlamur öyle güzel kokardı ki hele bazı zamanlar melisa kokusuyla karışıp inanılmaz bir esans oluştururdu. Bu kokuyla uyanmak öyle bir haz verirdi ki bana sabahları hiç uyanmak istemezdim. Sonra sen gelirdin yanıma sokulurdun koynuma, işte o zaman, zaman dursun isterdim. Sonra sen gittin ben ise, aylar boyunca odamdan hiç çıkmadım. Tozdan, bir de belki güneşli havada oluşan ince ışık huzmelerinden başka hiçbir şeyim kalmamıştı. Dünyaya bir türlü ayak uyduramıyordum artık. Oysa sen varken dünyaya ayak uydurmak daha da zordu. Ağzımdan yine aynı soru çıktı! Neden?

Çıkmaz sokaktaki apartmanımın kapısına yaklaştım, anahtarımı çıkartıp kapıyı açtım ve sallana sallana tam atmış basamak yukarı çıktım sonunda ise nefes nefese de olsa daireme ulaştım. İçerisi mis gibi Plumeria kokuyordu. Her zaman olduğu gibi kafamda bir sürü düşünce dolanıyordu. Ama son zamanlarda en çok, insanın hiçbir yerde kendisinden daha iyi bir dost bulamamasına takılıyordu. Hayatımdan çıkan insanları parazit gibi görmeye başlamak bana acı veriyordu. Bu düşünceler içinde kıvranırken evi süzmeye başladım ve her zaman olduğu gibi kapının tam girişinde duruyordum. Bu eve her baktığımda huzur buluyordum. Seni anımsatıyordu bana; eski kahvaltıları, her sabah olan bağrışmaları ve o aklımdan çıkmayan bana her defasında söylediğin "Affedersin ama ne istediğini sen de bilmiyorsun herhalde…" cümlesini anımsatıyordu. Evin her odası birbirinden farklı tarzlarda dekore edilmişti. Şimdi çöken bu yalnızlık duygusunu bir nebze hafifleten anılarla doluydu. Her gün farklı renkleri sevmem, farklı müzikleri dinlemem sadece sana tuhaf gelmiyordu elbette. Ama sanırım bir tek sen yadırgamıyordun…

Çoğu zaman ölmüş olduğumu ve Tanrı' nın beni affettiğini düşünüyorum. Öldüğümde beni affedeceğine inanmak ruhuma iyi geliyor. Ruhuma iyi gelen bu düşünce bedenimdeki yaralara da iyi geliyor. Üstümü değiştirirken bedenimdeki yaralar aynadan gözüme çarpıyor ve yine anımsıyorum bir keresinde su bardağını düşürdüğüm için çok feci dövmüştün beni ve her darbenin ardından "İnsan sana şaka da yapamıyor, işin aslı bu, her şeyi çocuk gibi ciddiye alıyorsun, evet tıpkı bir çocuk gibi." demiştin bana. Hatta yetmezmiş gibi bir de " Konuyu çok kişiselleştiriyorsun, benim sorunum seninle değil, sadece bu şekilde tedavi olabiliyorum." bile demiştin. Peki ben neden bunlara katlanıyor ve hâlâ seni haklı görüyordum? İnsan dostunu düşmanından daha zor affediyordu ve ben de bu yüzden kendimi bir türlü affedemiyordum sanırım.

"Yaptığım seçimler başkalarının tutsak ediyorsa ben o özgürlüğü seçemem." dediğimde her şeye çok fazla anlam yüklediğimi söyledin bana ve ben dün akşam çok iyi anladım, anlamı olmayan şeylerde anlam aramaya kalkmanın zamanımı boşa harcamak olacağını… Senin gibi, benim gibi…

BOK7BAŞI
kahverengi hikayeler

B6:hiç kimse vazgeçilmez değildir

İki kişi, ellerindeki çantalarla koşuyorlardı. Kan ter içinde kalmışlardı. Etrafta ölüm sessizliği vardı. İnceden bir rüzgâr esmeye başladı. Yüksek bir tepede durdular. Çantadan dürbünlü tüfeğin parçalarını çıkartıp birleştirdiler. Kadın hemen tüfeğin dürbününden etrafa bakmaya başladı. Adam, heyecanlı şekilde etrafta dolanıp duruyordu.

- Bengi görüyor musun onları?
- Sanırım çok geç kaldık Murteza, kadın adama bıçağı sapladı.
- İndir ajanlarını, belki kurtarabiliriz adamı.

Sessizliği "sniper" tüfeğinden çıkan kurşun bozdu. Etraftaki kuşlar bir anda çığlık çığlığa kaçışmaya başladılar. O anda kadın, bir anda yere yığ

- Başından vurdum. Sen hemen yanına git, hâlâ yaşıyorsa kurtarmaya çalışalım adamı.

Murteza koşarak adamın yanına gitti. Yerde başından vurulmuş ajana baktı. Sonra gözünden bir damla yaş akan adama baktı. Adam artık iki dünya arasında gelgitler yaşıyordu. Murteza'nın orada olduğunu farkında değildi. Murteza adamdan akan kanı görünce açlık hissetti. O sırada Bengi yanına geldi.

- Murteza şimdi karnını doyurmanın zamanı değil. Bu adam ölürse biz de ölürüz. Çabuk hastaneye yetiştirelim.
- Büyü ile çözemez misin?
- Çok kan kaybetmiş, büyü ile kan nakli yapamıyorum kusura bakma. Hadi çabuk ol.
- Bizim boyuta geçsek daha çabuk tedavi ederiz. Adam zaten bizim dünyamızda çok güçlü.
- Bilinci yerinde değilken boyut değiştirmesi çok zor. Adam zaten hâlen gücünü kullanmasını tam olarak bilemiyor. Hadi yardım et de taşıyalım.

Adamı arabalarına taşıdılar. Hızlıca hastaneye yetiştirmeleri lâzımdı. İlk hastaneye geldiklerinde maskelerini taktılar ve adamı kapının önüne taşıdılar. Bengi, adamı almaları için "yardım edin" diye seslendi. Sonra arabaya binip uzaklaştılar. Murteza dikiz aynasından adamı alıp almadıklarını kontrol ediyor

- Murteza adamı aldılar mı?
- Evet aldılar.
- Ya ölürse ne yapacağız?
- Onu o zaman düşünürüz. Şimdilik olumlu düşün.
- Sena, ajanı bizim öldürdüğümüzü duyarsa işimiz var.
- Duymaz merak etme. Sakinleş artık. Ne kadar süremiz kaldı.
- Bir saat kaldı. Beni eve bırak, sen de evine geç. Bu dünyadaki Murteza kuşkulanmamalı.
- Tamam Bengi. Uçuruyorum şimdi seni evine.

****

Sena Dikilitaş etrafında geziniyordu. Arkadan birinin ona seslendiğini fark etti. Arkasını döndüğünde lacivert takım elbiseli , fötr şapkalı adamı karşısında buldu. Bir anda irkildi.

- Yine mi siz?
- Beni özlemedin mi Ajan Sena?
- Rüya görüyorum değil mi?
- Hayır. Rüya görmüyorsun. Seninle konuşmak istedim.
- Sen kimsin?
- Asıl patronunum. Öp elimi.

Sena tereddütsüz adamın elini öptü. Adamı her gördüğünde içinde itaat etme dürtüsü oluşuyordu. Onun içinde bir şeyleri hareketlendiriyordu. Tarif edemediği bir duygu karmaşası içine giriyordu.

- Sena şurada ,bankta oturalım mı?
- Peki efendim.
- Şimdi kafanda birçok soru var. Merak içindesin değil mi?
- Kafamda çok soru var ama nedense cevap alabileceğimi düşünmüyorum. Niye geldiğinizi sorabilirim belki.
- Bugün zor bir gün geçireceksin. Seni hazırlamam gerektiğini düşündüm. Bizim işimizde bazen kayıplar olabilir. Bazen içine sinmeyecek şeyler olabilir. Farkında olman gereken konu ise senden başka hiçbir insanın öneminin olmadığı. Her zaman kazandıklarına bakmalısın. Bize katıldığından beri çok şey kazandın. Hep hayalini kurduğun, her istediğinin olduğu, lüks hayatı yaşıyorsun. Ne istersen gerçekleşiyor.
- Neden zor bir gün geçireceğim?
- İlerleyen saatlerde öğrenirsin. Şimdi konumuz bu değil.
- Her istediğimi alamıyorum aslında. İnsanlar beni sevmiyor, sadece onları kendime bağımlı hâle getiriyorum. Her şey yapay.
- İnsanlar yapay aslında. İnsanlar bencildir. İnsanlar nankördür. Biz sadece bazı şeyleri tetikleriz. Onlar bozulmak için kendileri uğraşırlar. Biz sadece kulaklarına fısıldarız. Kalplerini katılaştırırız. Sen de artık şu garip duygusallıktan kurtul. Bak özellikle bugün senin için çok ağır geçecek.
- Ya beceremezsem?
- Beceremeyecek olsan seni seçmezdik. Duygularına kapılırsan şimdiki gibi önemli bir insan olamazsın. Kaybedenler kulübünün adı sanı bilinmeyen bir üyesi olarak bu dünyadan geçip giden biri olursun.

Sena adamın gözlerine baktı. Adamın göz bebekleri dönüyordu sanki. İkna olmamak gibi bir şansı yoktu. Sanki hipnotize olmuştu.

- Anlaştık mı Sena?
- Emredersiniz efendim.
- Aferin.
- Peki bir şey sorabilir miyim?
- Tabi ki.
- Neden hep lacivert takım elbise ve fötr şapka ile geliyorsunuz?
- İngiliz tarzını seviyorum. En çok bulunduğum yer orasıdır. Ayrıca insanların şekilci olması için uğraşırken tarz sahibi olmamak garip olur.
- Kaç yaşındasınız?
- Yaşın bir önemi yok. İstersen daha genç de görünebilirim. Hatta tanıdığın bir insanın suretinde de olabilirim.

Adam bir anda başka biri olunca Sena irkildi ve yerinde zıpladı. Karşısında Murat duruyordu.

- Onu özlüyorsun değil mi? Bizim emrimizle hayatından mahvettiğin adamı. Onunla en çok sevişmeyi mi özlüyorsun. İstersen burada sevişebiliriz, farklı bir fantezi olabilir.

Sena bir anda çırılçıplak olduğunu fark etti. Elleriyle üzerini kapatmaya çalıştı. Korkmuştu ama tahrik de olmuştu. Adam ise kahkahalar atarak gülüyordu.

- Lütfen beni giynik hâline döndürün.
- İnsanlardan mı utandın? Onlar her gün onlarca kötü şey yapıyor utanmıyorlar. Sen çıplak olmaktan mı utandın?
- Lütfen diyorum.

Adam eski yaşlı hâline döndü ve kahkahalar atmaya devam etti.

Sena kan ter içinde uyandı. Hemen üzerinde kıyafet olup olmadığını kontrol etti. "Pislik herif, rüyada değiliz diye kandırmış beni." diye düşündü. O sırada yatak odasının penceresi uğultu ile kapandı. Sena irkildi ve yataktan kalktı. Hemen lavaboya gitti ve elini yüzünü yıkadı. Aynada kendine baktı ve gülümsedi. Belki de adam haklıydı. Telefonundan gelen sesi duydu sonra. Özel mesaj uygulamasından mesaj gelmişti. Mesajı atan Murteza idi ve acilen genel merkeze gelmesini istiyordu. Sena hemen üzerini giyindi ve aşağıya indi. Şöförü kapıda hazır bekliyordu. Hemen genel merkeze gitmek için yola çıktı. Gördüğü rüyanın üzerine bu acil çağrının anlamlı olup olmadığını düşünüyordu. Genel merkeze geldiğinde kapıyı çalmadan kapıyı kısa boylu bir bayan açtı.

- Ajan Sena hoş geldiniz. Buyrun içeri…
- Hoş bulduk. Ajan Murteza beni çağırmış.
- Evet, sizi Ajan Pars ve Ajan Kunter ile beraber toplantı odasında bekliyorlar. Bu arada ben Ajan Zeynep.
- Memnun oldum.

Sena Ajan Zeynep ile beraber kiler odasından içeri girdi. Dolabın içinden geçip asansöre bindiler ve aşağıya doğru inmeye başladılar. Diğer ajanların yanından geçip toplantı odasına doğru ilerlemeye başladılar. Murteza, Pars ve Kunter hararetli bir toplantı yapıyorlardı. Beyaz tahtanın üzerinde "Aksakallı" yazıyordu, yanından ok çıkartmışlardı ve okun yanında Bay Maydonoz yazıyordu. Altında ise sırayla Domates, Biber ve Patlıcan yazıyordu. "Manav alışverişi listesi gibi bu ne?" diye düşündü. Barış Manço şarkısını da çağrıştırıyordu. İçinden mırıldandı hatta. "İçinden mırıldanmak da ne ajan bir tabir." diye düşündü. Odaya girdiler sonra. Hepsinin ellerini sıktı. Sonra Murteza konuşmaya başladı.

- Ajan Sena hoş geldiniz. Kusura bakmayın biraz apar topar çağırdık.
- Hoş bulduk. Önemli değil. Önemli bir mesele var sanırım.
- Evet, hemen konuya gireceğim. Bizim çalışmalarımızı önlemek isteyen bizim karşımızda duran bir yapılanma var. Bizim çok kritik bir sırrımızı ele geçirdiler. Bu sırrımızı kullanarak sistemimizi sabote edecek bir eylem planladıklarından şüphe ediyoruz. İşin başında "Aksakallı" olarak tanımladığımız bir adam mevcut. Bu adam gizli bir istihbarat servisinin başında. Kim olduğunu bilmiyoruz. Onun altında sabotajı projesini tasarlayan adam var. Kod adı Bay Maydonoz. Onun altında da birbirini tanımayan üç ajan mevcut. Bu kişilerin isimleri ve kayıtları yok. Farklı isimler ve kimlikler kullanıyorlar. Takma adları: Domates, Biber ve Patlıcan.
- Barış Manço şarkısı gibi. Yalnız çok saçma geldi bana.
- Onun için bu isimleri seçmişler Ajan Sena. Ciddiye almamanız için bu takma adları seçmişler. Alt kademede hücre tipi bir sistem mevcut. Kimse kimseyi tanımıyor. Kordinasyon Bay Maydonoz' da, o bile herkesi tanımıyor. Bazıları ile sadece özel şifreler vasıtası ile iletişime geçiyorlar. Şifreyi söyleyince aynı örgütten olduklarını biliyorlar. Ve hepsi için ayrı bir şifre belirlenmiş. Proje de ise üç Ajan da sadece ondan öncekinin bırakacağı işaret ile harekete geçmesi gerektiğini biliyor. Olaylara bağlı her şey. İlk işaret Bay Maydonoz' dan gelecekti.
- İlginç bir yapılanma. Gerçekten deşifre olmamak için güzel bir sistem kurmuşlar. Peki benden ne istiyorsunuz?
- Şu an için aslında bir şey istemiyoruz. Aslında size bir tebliğ yapmak için çağırdık. İleride bu kişilerden birine tekrar ulaşırsak sizden yardım isteyeceğiz.
- Tekrar derken birine ulaştınız mı?
- Bay Domates kod adlı ajanı deşifre etmeyi başardık. Ancak elimizden kaçırdık. Ölü veya diri olup olmadığını bilmiyoruz.
- Anladım. Peki bana neyi tebliğ edeceksiniz?
- Sizi yeni yardımcınız Ajan Zeynep ile tanıştırmak istedik. Kendisi Japonya' dan yeni döndü. Bundan sonra ofisinizde size yardımcı olacak.
- Ajan Nil başka göreve mi geçti?

Ajan Murteza bir an duraksadı. Ajan Kunter ve Ajan Pars ile göz göze geldiler. Etrafı derin bir sessizlik kapladı. Sena bir terslik olduğunu hissetti. Ajan Pars konuşmaya başladı.

- Ajan Nil, Bay Domates ile temastaydı. Onun hayatına girmişti ve onunla görüşüyordu. Son aldığımız istihbaratlarda açığa çıkabileceğini öngördük ve Bay Domates' in yanındayken bu bilgiyi ona gönderdik. Bu sabah ise polis ekipleri cansız bedenini başından vurulmuş şekilde deniz kenarında buldular.

Sena donup kaldı. Ağlamamak için kendini zor tuttu. Senelerdir beraber çalıştığı iş arkadaşı artık yoktu. Lacivert takım elbiseli, fötr şapkalı adamın sözleri aklına geldi. Kendini toparlamaya çalıştı, duygusallığa gerek yoktu.

- Anladım. Ajan Zeynep ile uyumlu çalışacağımızı düşünüyorum.

Odadaki herkes Sena' nın tepkisine şaşırdı. Ajan Kunter hemen araya girdi.

- Bizi şaşırtıyorsun Ajan Sena ve her geçen gün takdirimizi kazanıyorsun.
- Burada olmak her zaman kazanmayı bilmeyi gerektiriyor.
- Haklısın Ajan Sena. Yine de bugün istersen çalışma, biraz kafa dağıtmanda fayda var. Ajan Zeynep yarın ofiste yeni işteklerimiz ile ilgili dosyaları sana sunacak.
- Emredersiniz efendim. O zaman müsadenizi isteyeyim.

Sena ayağa kalktı ve ajanların ellerini sıktı. Ajan Zeynep ile odadan çıktılar. Koridorlardan geçerken gözlerinin önünden Ajan Nil' in buraya ilk geldiğinde onu karşıladığı sahne ve ofiste geçirdikleri eğlenceli zamanlar geçti. Kapıda Ajan Zeynep ile vedalaştı. Sena arabasına bindi ve evine gitti. Ajan Nil' in gülümseyen sureti gözünün önünden gitmiyordu. Sanki birazdan arayacaktı ve ofise neden geç kaldığını soracaktı. Eve vardılar. Kapıdan içeri gitti. Çantasını kanepeye fırlattı. Üst kata çıktı. Üzerindekileri çıkartıp duşa girdi. Suyu açtı ve ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ağlamalar bir süre sonra garip kahkahalara dönüşmeye başlamıştı. Artık içinde bir şeyler ölmek istiyordu. Duştan çıktı, aynada yüzüne baktı donuk bakışlarla. Sonra üzerini giyindi. Aşağıya indi ve telefonunu eline aldı. Kendine bağımlı hale getirdiği bir erkek arkadaşını aradı. Onu özlediğini ve akşama onu görmek istediğini söyledi. Gevşemeye ihtiyacını olduğunu düşündü. Güzellik merkezine gidip masaj ve bakım yaptırmaya karar verdi. Kapıdan dışarı çıktı, şöförü hemen kapıyı açtı. Arabasına bindi ve artık tanıyamadığı bir Sena olarak evinden uzaklaştı.

(Bu hikaye bir spin-off hikayedir. Başka bir hikayedeki yan karakterin hikayesidir. Ana hikaye başka bir platformda devam etmektedir.)

militan
hayatı sorgulamacalar

venüs…öpüldünüz…

Zamanında bir kız ve bir erkek yaşardı. Erkeğin anavatanı Mars, kızın ise Venüs idi. Venüslü kızların genel olarak cazibesi, Marslı erkeklerin ise güçlü karakteri vardı. Zamanın birinde Venüs' ten bir kız gizlice Dünya' ya kaçırıldı. Ailesi kaçıranlar tarafından parçalanmıştı. Kızın akıbetini sorgulayacak hiç kimse yoktu ortalıklarda. Kız kökenlerini bilmeden Dünya' da yetiştirildi. Karakter olarak Dünya' ya ait olmadığını düşündü hep, hep bir farklılık hissettiriyordu bu insanlar. Bazen en yakın olduğunu hissettiklerinde bile yalnızdı. Aynı zamanda ise yalnızlığını yaşıyordu için için…

Kum fırtınalarının ağırlaştığı bir zamandı. Mars toprakları artık yaşamı barındıramayacak hâle gelmişti. Marslılar çaresizce kaçma planı yaparken bir delikanlı etrafta belirdi. Kurtarabildiği insanların hepsini kurtarmaya çalışıyordu gücü yettiğince. Ölse umrunda değildi sanki. Kendini yok farz etmiş gibiydi. Hayatı boyunca çok şey kaybeden varlıklar bazen kendilerini unuturlardı. En son etrafında kimsenin kalmadığını görünce kendi gemisine bindi ve bıraktı büyüdüğü toprakları…

Birkaç yıl sonra dünya sokaklarından geziyordu Marslı delikanlımız. İnsandan ayırt edilmeyecek bir çehreye sahipti artık. Gemisinin Dünya' ya düştüğü zamandan dile gibiydi. Bu insanların düşünce yapısına alışmaya çalışıyordu. Fakat kolay da değildi. Kendi kendini yok etmeye bu kadar meraklı bir ırk çok anlamsız geliyordu. Bencillik diz boyu, sokaklarda sel olmuş akıyordu. Derken kalabalığın içinde bir kız gördü. O herkesten farklıydı, Dünyalılardan farklıydı, daha önce görmediği bir türdü. Yakınında bir masaya oturdu ve onu seyretmeye başladı. Kızla gözleri kesişmeye başladı zaman geçtikçe… Kız da fark etmişti. O ait olamama dürtüsünü yansıtan bakışlar vardı karşısında oturan adamda. Her ikisi de cesaret edemedi o an için. Mekandan peşi sıra ayrıldılar. O gece yataklarına yattıklarında her ikisine birbirlerini düşünüyorlardı. Acaba ertesi gün aynı saatte yine orada olsalar karşılaşabilirler miydi?

Ertesi gün, kız yine aynı saatte, bu sefer tek başına aynı mekana gitti ve beklemeye başladı. Bir tarafı saçmaladığını telkin ediyordu kendisine. Aradan yarım saat geçtiğinde ümitler tükenmeye başlamıştı ki uzaktan birinin yaklaştığını fark etti. Evet o adamdı. Yine, ince bir tebessüm ile yaklaşıyordu. Erkeğin kontrol mekanizması her şeyi biraz daha geciktirmişti. Kız sanki etrafa ışık saçar gibi parlıyordu oturduğu yerde. Kıza doğru yürürken karşıya geçmeye çalıştığı anda, son sürat gelen bir halk otobüsü adamı biçti. Parçaları bir anda etrafa saçıldı. Kız olduğu yerde donup kaldı. Şaşkınlığıyla göz yaşları birbirine karışmıştı. Hemen olduğu yerden kalktı ve uzaklaşmayı tercih etti. Hızlı bir şekilde eve gidip yalnız kalmak istiyordu. Belki de hiçbir hüngür ağlamak istiyordu. Hayatta ilk kez farklı bir ümidi olmuştu ama her şey bir anda mahvolmuştu. Eve doğru hızlı adımlarla giderken yanından geçtiği inşaattan düşen beton kalıbının altında kaldı. O da öldü. Hikaye bu noktadan sonra barbidon saplıyor oldu. Buraya kadar merakla okuyan insanlar belki küfreder duruma düştüler. Bu insanları sakinleştirecek birkaç kelime ararken, ben de fazlasıyla tükendiğini fark ettim. Dolayısıyla bu noktada bitmesi gerektiğini düşündüğüm noktaya koyuyorum.

Ben de sizleri seviyorum…

alper aygun
kaba rast

G.D.O. ve G.Ö.T//2

Sessiz sedası kredi kartlarını kapatan bu insanlar kıt kanaat maaşlarıyla ne yapıyorlardı. Bu paraları nasıl ödediler? Bir iki aya kalmadan kokusu çıkacak tabii ki… "Dönecekler elbet" demişti müdürlerden biri.

Başbakanlık, içişleri bakanlığından gelen -bir başka konu ile ilgili- bilgi yazısı ile durumun gerçek boyutunu anlamak üzere, ünlü kamuoyu araştırma şirketlerinin tümünü görevlendirmişti. Bu insanlar evde televizyon da seyretmiyordu. Hiç… Bir saniye bile. Birkaç puanlık istisnalar hariç bütün şirketler -nihayet- nerdeyse aynı sonucu vermişlerdi.

Google ve Facebook raporlarında da özellikle başta Türkiye olmak üzere internet erişim eğiliminin (çoğunlukla üç harf yoğunluklu aramalar) değiştiği, özellikle akademik makaleler ve güncel araştırma raporları üzerine aşırı miktarda artan bir yoğunlaşma olduğu… Tüm bunlardan daha elim ve vahim olarak; henüz kodları tam olarak çözülemeyen bir bilgisayar dili ile tamamen şifrelenmiş hâlde ve tabir yerinde ise işin hamallığını kendi eğilimlerini analiz etmek üzere kurulan dev süper bilgisayarlara yaptırarak -ki ne yaptıklarını bile bilemiyorlar o esnada- tereciye tere satıyorlardı, kimse bunlar?…

Sistemden çok fazla göz çeken bu işlemler kendi programlarını sekteye uğratmaya başlayınca analistler bunun olsa olsa çok katmanlı bir virüs veya komplike bir program olabileceğini öngörmüşlerdi. Kendini dünya üzerindeki birden fazla bilgisayara kopyalamış -deyim yerindeyse bölmüş- olduğu için bulunan satırın/parçanın kendi kurdukları program mı yoksa korsan yapıya ait olduğunun anlaşılması bile güner ortadan yok olduğu söyledi. Analistler bir kısmını bulana kadar program yeni, yüze bölünmüş küçük parçalarını programın yine başka başka yerlerine atıyor olmalıydı. Ne iş yaptığı, nasıl üye olunduğu bilinmeyen bir sosyal haberleşme ağı gibi idi, anlaşılabildiği kadarıyla. İnsanlara şifreli mailler veya mesajlar atıyor ve sadece mesajı attığı kişinin bilgisayarına veya cep telefonun o an kurduğu bir mini programla o anki özel ve eşsiz şifreyi çözerek onun okumasını sağlıyordu. İş bitince program o şifreyi de onu çözmek için kendi yarattığı minik programı da imha ediyordu. Sonrasında işi "mailsms" atmaktan direkt ekranı silerek kendi düzenlediği ekrana kadar bitiriyordu. Devlet ve idari kademelerde böyle şeyler yaşanırken, evlerde kim bilir neler olmuştu şimdiye kadar.

İlkokul mezunu bir çocuğun Sümer tabletine baktığı gibi bakıyordu herkes. Kendi bilgisayarlarına virüs gibi girip bilgisayarın yaptığı diğer işlere de karışmaya başlamıştı. Amerika' da bir askeri üsten mesela bir Drone' a komut verip Afganistan' daki muhtemel bir terörist grubu etkisiz hale getirmek üzere bütün sokağı bombalayamıyordum mesela.

…

Güzide ülkemizde de ilginç bir hareketlilik olmuştu son iki hafta içinde, trafik ilginç şekilde düzgün gidiyordu mesela. Yollardaki elektronik bilgi ekranlarında hangi köprüden nereye ne kadar sürede -gecikmeye- gidilebileceği bilgisi verilirken eğer o sırada emniyet şeridinden bir çakarlı pahalı araba geçerse ekranlar hemen kararıp "G.Ö.T" … "G.Ö.T" … "G.Ö.T" şeklinde yanıp yanıp sönüyordu. Açıklaması da hemen sonra geliyordu, "Geçiş Öncelikli Taşıt" … "Lütfen müsaitseniz yol veriniz"

…

İçişleri bakanlığı trafik dairesinde ve ilgili idarede bütün bilgisayarların altını üstüne de getirse buna neyin sebep olduğu bir türlü bulunamıyordu. Trafikte herkesle birlikte gitmeyi nedense kabul edemeyen güvenlik uzmanları ve ekâbir bütün güçlerle bir suçlu arıyor bu arada eski alışkanlık devam ediyor, inatla yollar kesiliyor, inatla her küçük tıkanmada emniyet şeridinden gidiyordu. Geri kalmış ülkede ne kadar hızlı giderseni git varacağın yerle ilgili bir yorum elbet yapılamıyordu.

Sadece trafik mi? Nasılsa nerede bir kayırma, bir usulsüzlük olsa dakikası dolmadan görüşmenin ses kaydı bütün radyo frekanslarından cep telefonlarından yayınlanıyor, akşamına videoları haritada nerede konuşulduğuna varana kadar sokak ekranlarında çıkıveriyordu.

…

Kokusu tam iki ay sonra çıktı. "Ahlaki Bütüncül İdare İnisiyatifi" kısaltmasının "ABİ" olmasını tercih ediyordu. İki öğrencinin çılgın projesi olarak açık kaynak koduyla başlayıp bir ayda neredeyse eklenivenildi bilinmeyen 10000 bilgisayarda geliştirilen ve sonrasında durdurulamayan yapay zekâ programının adıydı. Kendine "ABİ" denmesini istiyordu. Çocuklar yazmıştı bunu. On binlerce lise öğrencisi… Şimdi de içinden çıkılmaz ve çekilmez bir şekilde diktatöre dönüşmüştü eski yöneticiler için.

…

Trafik sorunu hızla çözüldü. Kimse işe gitmemeye başladı çünkü. İşlerinden istifa edenler sabah arabalarına tıkılmak ve trafikte beklemek yerine yakın çevrelerindeki açık kahvaltılara ve sonrasındaki eğlencelere ve imecelere katılıyorlardı. Mutlaka seyahat etmek zorunda olan doktor, vb gibi meslek uzmanları ise arabalarının üstüne her oto sanayide kolayca -nasılsa- bulunan ve mutlaka araca bağlanması gereken ABİ' yi bağlatmıştı. ABİ hem aracın otonom idaresine inkân veriyor hem de "anlık cezalandırma" sistemi ile herkesi yaşına ve mevkiine bakmaksızın cezalandırıyordu.

Örneğin; emniyet şeridinden mi gidiyorsun, sürekli zigzak mı çiziyorsun, tehlikeli mi kullanıyorsun, arkaya fazla mı yaklaşıyorsun… O sırada senin çevrende bulunan araçların ABİ' sinden senin aracına küçük kahverengi bir şey fırlatılıyordu. Bu ne yaparsan yap çıkmayan polimer yapılı kalın kıvamlı bir boya içeren bildiğin "paintball" mermisi idi. Alışkanlıkla hıyar gibi araba sürerim zannedenler dingiller (ki pirinç elbette herkeste benzer etkiyi göstermiyordu, zekâ artsa da hıyarlık öze işleyince E() biftek gibi döve döve düzeltilmesi gereken bir durumda kalıyordu bir dönem için, sonrası pamuk elbette) arabadan iner inmez deyim yerindeyse Bok içinde kaldığını fark edince o arabayla utanç içinde trafiğe çıkamadığı için doğru sanayide boyacıya gidiyordu. İki dakikalık heyecan için 1500 TL boya parası pek de cazip değildi açıkçası. Resmi araçların ise yenileri bu renge en yakın kahverengiden sipariş edilmeye başlanmıştı…

…

cennete bilet
karantinadaki notlar

plastik ağızlar ve zikzaklar

Tüm ışığı çekilen gözbebeklerinle bakıyorsun, kuruntulu duyguların aldatıcı ve çekici büyüsüne. Silikon şeffaflığında ve fakat kopmayacağı bütünün parçası olarak.

Bir numum turuncu alevi yol oluyor, bilinçaltının karmaşık kurgusuna. Zırhları her badirede eksik ve zayıf. Bir anlam ithaf edilen nesnenin koruyuculuğu bir şey ifade etmiyor. Gözleri parlak. Gözleri solgun. Gözleri ışığın acısına göre değişen sanimiyetsizlikte. Gözleri saydam bir kapı, ateşini gizlemeyen. Tahrik ve koyu bir teşvik, günaha.

Plastik ağızlar şuh kahkahalar arasında hayata önem kazandırdığı sanılan sözler uçuruyorlar. Peşin hükümlerle ödeniyor aitlik senetleri. Sesler yükseliyor. Sesler susuyor. Hiçbir şeyin tam ortasında. Masal kahramanları tek tek düşüyor. Kahramanlar yerlerini anti-kahramanlara devretmişken ve plaklardaki temiz sesler duyulmaz olmuşken herkesi öldürebilecek bir kıyamete hazırlık dikme gayretinde. Orman vahşi hayvanlarla dolu. Orman iblislerle, canavarlarla ve adı ağza alınmayacak yaratıklarla dolu. Orman en güvenilir halinde. Çünkü bilmek başına gelebilecek en iyi şeydir. Durumu tartıyor vicdanın adaleti dağıtan kantarında ve skor yineleniyor, aleyhine.

Biri ölüyor. Diğeri takip ediyor onu. Ve bir diğeri de peşinden… Sonra hepsi ölüyor. Gerçek bir serinlik gölge oyunlarının bej perdelerinde. Mumu söndürüyor ıslak iki parmak. Baş ve işaret… Asla bitmez. Bittiğinde bile şüphesiz bir kusura gebedir ve intikal olunur hemen bir sahte ilgiye. Sahte. Bir haşhaşlı ekmeğin kırıntı suretinde.

Teki kopmuş plastik bacağıyla içindeki şeytanı evrilmemiş briyantinli kahramanlıklar, strafordan karlar gibi, aslından uzak ve asla makul değil. Cenneti terk eden tüm ak melekler. Kül tadını alıyor, Kalecik karasında. Akıntılara meydan okuyor, geçip giderken.

Aklı sekiyor yerinden. Zikzaklar. Kırılıyor inancı. Aslilik akıyor damarından, itaatkâr bir şekilde. "İtaatkâr asil" kölelik senaryoları türetiyor. Aklı çıkıyor, çok yükseklere. Bir enkazın altına… Yükseldiği tâ dibe kadar. Ve her şey gidiyor. Kendini geçiyor her şey. Göktaşları gibi yanıyor, harika bir illüzyon, inanılan ve elbette alkış ve de tebrikler. Fakir kalpleri aç. Aklını kaçırmış bir oyunda, elim sende.

Plastik ağızları tekrarlıyor, tekrarı sıkça duyulan duvar edebiyatını. Hepsi kendine pay çıkarıyor. Anlamı ölen her şeyi. Hepsi kahraman ve hepsi ölümcül kibirli ve sefil. Fazlaca aç gözlü ve de. Zamanları geldi. Bunun bilincindeler. Hepsi ölmeli, en kesininden. Hepsi yaşamalı bir ölümü, en derinden. Hepsi fark etmeli, dahil oldukları anlamlarının çoktan öldüğünü.

Zikzaklar.

Plastik ağızların gerçek doğrusu. Tek boyutlu ve sınırsız. Sınırsız ama sonlu. Sonlu bir sonsuzluğa eşit. Ruhunu nakde çevirenlerin, taştan ama çürümüş bedenleri… Entrikalar kumpanyası…

İşte bir öz-anlatıcı yalanı daha, velhasıl.

Adalet dağıtılıyor, İrarin kuzey ovalarında. Bir gidişin içinde herkes. Bir serinlik, yangının kalbinde. Bir son gece daha çocuklar ölmeden. Benimle tekrar et diyor, tekrarla "Bitti.".

Henüz başlamamış olanı bitiriyor heybetli bir şekilde. Sonsuza kadar aldatılmaya müsait tüm plastik insanlar, etleri çoktan çürümüş mutant tanrıların mistik riyalarını görüyor.

Karanlık ve soğuk. Nefesleri bile. Hissediliyor… Şarkı söylendi, bir gece sihrinde. Hayvanlar ölüyor, içlerinde. Kısılmış gözleri bir ateşin karanlığa çizdiği sıratı takip ediyor. Bir alıntı düşülüyor, kişisel tarihe, tekerrür etmeyen ayrılık, klasik caz kadar sıkıcı ve olağanüstü etkileyici.

asil çingene
hüzzam taksimi

çocuk//3

- Musa bu çocukta bi' şey var ama…
- Ne var çocukta? Bir şey mi oldu?
- Hayır bir şey olmadı da, yani ne bileyim sürekli gözü üzerimdeymiş gibi hissediyorum. Yattığı yerden sürekli beni seyrediyor. Ağlamıyor, sızlanmıyor, gülmüyor, oynamıyor. Tedirgin oluyorum.

Musa sigara içenlere özgü çatırtılı bir öksürük koyverip, tavadaki son yumurta kalıntılarını ekmeği sert köşesi ile sıyırdı.

- Hanım sen biraz çık, konu komşu gez, hava al istersen. Havasızlıktan mankafaya dönüştün bak. Sabah sabah benim de asabımı bozma, bi' altılı yapacağım şurada, dikkatimi siktin attın.
- Aman tamam be. Sanki akşama kadar o altılıdan başka işin var da…
- Bak hâlâ konuşuyor…

Zekiye kahve fincanındaki son damla ve telve karışımını çalkalarken abartılı bir şekilde eğilip komşusu Şahsine' nin burnuna kadar sokuldu.

- Adama dedim bizim, ay inanmadı kız var ya resmen kendi çocuğumdan korkar oldum…
- Zekiye abla, abi belki de haklıdır, sen bu dört duvar arasında ne bileyim…
-Yahu inanmıyorsunuz. Tamam… Bak şimdi kendi gözlerinle gör.

Zekiye fincanı sertçe tabağına koyup televizyon kumandasını aramaya girişti. Kumanda televizyonun önündeki masada açık öğretim derslerini izleyen kızının yanındaydı. Hışımla saldırdı kumandaya.

- Anne n'apıyorsun yaa ders dinliyorum ben?
- Sus kız! Az dur, vereceğim.

Zehra "okey" tuşuna basıp bir çizgi film kanalı aradı ve bulunca bastı düğmeye. Ekranda koşuşturan bir kedi ve fare belirdi. Fonda kahkaha sesleri yükseliyordu. Bir süre donuk bir şekilde elinde kumanda ile çizgi filmi izledi Zekiye. Komşusu da ağzı açık onu izliyor ve durumu anlamlandırmaya çalışıyordu.

Zekiye başını çevirip bebek sandalyesinde oturan emzikli Sezgin' e baktı. Hiç gözünü kırpmadan dimdik annesinin gözlerinin içine bakıyordu. Yüzü buruştu. Ağzındaki emzik düştü ve elindeki tek iletişim aracını devreye sokup çığlık çığlığa ağlamaya başladı.

- Tamam oğlum sen… Tamam bi' tanem sen… Dur açıyorum dersi… Neredeydi kız bu ders? Al aç şunu çabuk.

Meral hâlâ ayakta duran annesinin elinden kumandayı kapıp derse geri döndü. Ve odayı beyaz bir tahta başında, sakin hatta tekdüze bir sesle yazdığı sayıları açıklayan kel kafalı adamın sesi kapladı. Ağlama kesilmişti. Zehra ağır adımlarla bebek koltuğuna yaklaşıp düşen emziği biricik oğlunun ağzına tıkıştırdı. Sezgin bir süre dimdik annesine bakıp başını televizyona çevirdi.
Zehra omuzları çökmüş bir şekilde mutfak masasının başındaki sandalyesinde bağdaş kurmayı başarmış, komşusunun yanına döndü. İspatlayan insanlara özgü surat ifadesi ile yüzünü komşusuna yaklaştırdı.

- Gördün mü?
- Ne oldu şimdi anlamadım ki ben?
-" Meral neydi kız bu dersin ismi?" diyerek hızla başını Meral' e döndürdü Zehra.
- İstatistiiik diye mırıldandı Meral.
-Şahsine sen kaç çocuk gördün çizgi film yerine bilmem ne üniversitesinin istatik midir nedir dersini dinleyen?
- Gö… Görmedim ama… Yani adamın sesini filan seviyordur belki… Dayısına filan benzetiyordur… Ne yani şimdi ders mi dinliyor diyeceksin sen bana.

Şahsine kahkahayı koyverdi. Zehra' nın allak bullak suratını gördükçe el kol hareketleri ile kusuruna bakmamasını telkin etmeye ve bir yandan da lanet kahkahasını sonlandırmaya çalışıyordu ama gözünden yaş gelmeye başlayınca bu çabasını da boş verip karın kaslarını felç olana kadar gülmeye devam etti.

Sigara yanıkları ile delik deşik olmuş ve altından sünger parçaları fışkırmış kahvehane masasının yeşil örtüsüne gazeteyi yaymış olan adam, el yordamıyla bulduğu çay bardağını ağzına götürürken yanı başında duran çocuğu fark etti. Uzun, yeşil bir hırka ve gözlerini görünmez kılan uzun saçları ile elleri ceplerinde adamı seyrediyordu.

- Buyur delikanlı birine mi baktın?
- Muhsin abi siz misiniz?
- Evet? Hayırdır?
- Ben Sezgin, Muhsin abi…
Muhsin' in henüz masaya koymadığı çay bardağı bir an titredi. Sezgin' in bakışları kısa bir anlığına bardağa gidip tekrar yaşlı adama döndü.
- Evlat sorması ayıp kaç yaşındasın ki sen?
- On bir abi…
- On bir mi?… Senin yaşındaki bir çocuğun neden yeni bir kimliğe ihtiyacı olsun ki Sezgin? Ne yaptın suç mu işledin? Banka mı soydun? Adam mı öldürdün Sezgin?
- Yok abi. Bizim sülalede kan davası var da… Peşime düşmüşler abi…
- E, baban filan yok mu senin evladım? Sana mı kaldı bu işler?
- Babam öldü abi. Evet, bana kaldı… İşine gelmiyorsa bana müsaade Muhsin abi. Geliyorsa iş konuşmaya başlayalım istersen…
- Ta… Tamam. Geç otur şöyle. Çay içer misin? Aç mısın?
- Çay içmem ama bana bir tost ısmarlarsan yerim Muhsin abi…

Muhsin bir parmak hareketi ile garsonu çağırıp tost ve ayran söyledi. Sandalyesini düzeltip, yüzünü tamamen yanına oturan çocuğa dönerek cesaret edebildiği dar bir vakitte inceleme fırsatı buldu. Çocuğun birkaç gündür banyo yapmadığı her halinden hatta ince bir ter kokusundan belliydi. Bir koku daha vardı altları alta ama hatırlayamadı. Muhsin ne olduğunu. Kan kokusu diyecek oldu, sonra "saçmalama" dedi içinden.

- Delikanlı; masrafı işin bu biraz yalnız. Yolculuğu var, araştırması var, dağıtılacak avantalar, çocuğun babasına ödenecek para filan… Az buz bi' maliyeti yok yani bu işin… Karşılayabilecek misin?
- Sen yaşayan bir çocuğun kimliğini bana getir. Ailesi, sülalesi de ayağına dolanmasın, para kısmını düşünme abi…
- Kapora isterim.
- "Al abi…"

Çocuk en başından beri cebinde olan elini çıkarıp masaya koyduğunda parmaklarının arasında kalın bir tomar Amerikan Doları göründü… Muhsin hızla çocuğun eline kapaklandı ama gazete kağıdına sarılmış, kaşarları fışkıran tostu getiren garson, son hamleden önceki manzarayı çoktan görmüştü.

- Dur, n'apıyorsun? Burada olmaz. Koy onları cebine tekrar.
- Tamam abi…
- Tostunu ye sen. Dışarıda dolaşalım biraz.
-Tamam abi…
- Şimdiden söyleyeyim. Bi' on – on beş gün sürer bu iş. Ağrı Patnos' a gitmem lazım. Dağ köylerine kadar yolu var. Ama oldu bil sen bu işi. Gel hadi, biraz dolaşalım karnın doyduysa…

Akşam ayazının sonbahar yapraklarını savurduğu dar ve karanlık sokakta Sezgin parayı Muhsin' e verdi. On beş gün sonra aynı kahvede buluşmak için sözleştiler. Çocuk sessizce ve hızla karanlığa karışıp gözden kayboldu. Muhsin cebini alev alev yakan dolarları başparmağı ile okşayıp kahveye geri döndü. Sülalesini siktiği garson Ethem' e avanta vermesi gerekiyordu. Yoksa Ethem önüne gelene öterdi "Muhsin yeni iş almış." diye.

Devam edecek…

kaptan rönesans
kaptanın veresiye defteri

kaptanın veresiye defteri

Gece sokaklarda yürüyorum, yolların boşluğu bana hep hayatımın kısa özeti gibi gelir ve herhangi bir insanla göz göze gelme riskini ortadan kaldırır.

Gece insanlar birbirlerinin gözlerine bakamazlar. Bakmaları için ya aşık olmaları gerekir ya da psikopat.

Bazen evlerin pencerelerine takılır gözlerim, kıpırdayan bir gölge görürsem eğer, bir hikaye uydururum kendi için, o evin içinde yaşayanlara hiç bilmeseler de bir hediye bırakmak isterim, teşekkür ederim hayallerimi beslediklerı için. Ta ki başka bir gölge görene kadar.

Son sarhoş da dünyaya meydan okuyan son narasını atıp sızınca ve kalbimin sesini duyabilecek kadar ıssızlaşınca sokaklar, dünyada kalan son insan ben olunca, hayat sevincimi alan bütün duygulardan soyunup çırılçıplak kalan ruhumu karşıma alır, bir sigara da ona uzatıp başlarım anlatmaya.

Ne kadar sırrım varsa dökerim ona, bütün günahlarımı itiraf ederim, yırtılmış yerlerine yama yapar özür dilerim.

Bir gün benden tamamen ayrıldığında ve Tanrı' nın yanına gittiğinde meramımı en doğru şekilde anlatsın isterim nefesin gerçek sahibine.

Gökyüzüne çevirirım başımı ve yıldızlarda görünüyorsa eğer, kayan bir yıldız ararım belki de son bir şans için, sonra bütün dilekler sadece kayan bir yıldız görmeye dönüştüğü zaman başımı yeryüzüne geri çeviririm.

Bilmem kaçıncı sigarada bir ürperti düşer içime, anlarım ki gecenin en zor, en ağır zamanı gelmiş. Güneş, hafiften emanetini almak için başını uzatmış.

Son nefesi de çekip izmariti yere atarım, nöbet vukuatsız olarak tamamlanmıştır, der üzerine bastığım izmaritle de imzamı atarım.

Hiçbir şey olmamış gibi kimseye duyurmadan yerime yatarım. Herkes bir gün zanneder ben her gün bütün ömrümü yaşarım.

piafka
zuladaki kalem

buza sor

Bir büyük şehrin, her bir metrekaresinin sırayla milim milimbuz tutuşu gibi adım adım dondu hareketlerin. Ne konuşman var şimdi bana ulaşabilen, ne kağıtların içindennota nota canlanıp ayağa kalkan şarkıların, ne dudakların arasındaki boşluktan birer ıslık olup boynuna bir atkı gibi dolanan çaldıkların, ne fırça darbelerine eşlik eden nabız atışların ne de çizgilerin uçlarından geliveren, suyun dışına çıkınca yerinde duramayan balıklar gibi kıpır kıpır yazdıkların… Adım adım dondu hareketlerin.

Sokağa girdi, rüzgarsız havada bulutun hareketlerindeki ağırlığa benzer bir hızla, yerdeki taşlara, çakıllara, kumlara… Sonra toprağın üzerindeki çimlerin, ağaç köklerinin, çiçek yapraklarının her hücresine egildi. Mesafeleri katettikçe, evlerin çitlerine, çatılarına, kapı önündeki sandalyelere, masaya, masada duran bardağa, bardağın içindeki yarısı içilmiş kahveye, tabağa, tabaktaki kurabiye tortularına, masanın diğer kısmında duran altı kalın tüylerine, masanın bitişik durduğu pencere önünden, içeride incecik danteliyle kendini ağırlığına bırakmış şeffaf tüle, tüle dokunan bordo yapraklara, yapraklardan süzüle süzüle inip sarmaşığın köklerine, saksısına, saksının yanından başlayıp duvarın yarısını kaplayan yeşil dolabın kapaklarına, kulplarına, kapaktan atlayarak yere, rengi aşınmış kilimin ipliklerine, kilimin üzerine bırakılmış bir çift terliğe, ilerledikçe, odada görüntüyü yer yer bölümlere ayıran ışık-gölge oyunlarına, ta ki bir sandığa gelene kadar, duvardaki eski bir boyama tabloya, tablonun içindeki kızın siyahi saçlarına, oturup kenarından göğe uzandığı salıncağın salınamayan ipine, sonra gözlerindeki ani ve hissedilmez gözyaşına… İlerledi de ilerledi, sonunda biri gibi yavaş gelip yerleşmeye… Misafir gibi değil de nesi varsa kapının önüne yığmış, beklenmeyen bir zil sesiyle evde yaşayanları rahatsız edecek kadar uzun süre kalmaya kararlı, tanışık olunmayan bir tanıdık gibi.

Sokaktaki evleri tek tek böyle zapt etti tuz buz. Evlerin içinde yaşayan herkesin üzerine düştü kırağı gibi. Mutfakta yemek yapan annenin tenceresine, karıştırdığı çorbanın kokusuna, tahta kaşığın ağacına, kaşığı tutan parmaklarına, hatta kadının tırnaklarından başlayarak bütün bedenine doğru yürüdü, ta ki yuvarlak tek bir noktayla çorbanın buharını ifleyen dudak aralığında birleşene kadar. Elindeki oyuncağıyla diğini kaşıyan bebeğin, önce heyecanla kıpır kıpır hareket eden ayaklarını buldu, sonra kaşıdığı dişini kaşıması hissini yok edeceği noktaya kadar dudaklarını ilerlemeye devam etti. Minnacık parmaklar, avuç içi, kollar, boyun, çene ve ufacık olan ne varsa, incecik olan saç telleri de, buzun saydam katmanıyla çevrelendi. Yan odada adam, oturmuş kitaplarını karıştırıyordu. Üçten fazla kitap masada açık duruyordu, bir de notlar aldığı bir kağıt destesi önünde. Kalemliğin girişinden yakaladı onu da, ardından sayfaları arşınladı, kağıt destesine geldiğinde artık kağıtlar harflerin uzantılarını üzerlerinde durduramayacak kadar kaygan ve mürekkebin çıkışına izin veremeyecek kadar ıslaktılar. Adam, elindeki kalemin hareket edişindeki durma halini üzerine bir bulut yamağı inmiş gibi uzaktan izledi.

İrkilmenin, korkunun hissi bile kucaklayamadan daha benliğini, kendi duruşunun içinde, kalbi ağırlaştı, ağırlaştı, ağırlaştı… Dur… du.

Bir büyük şehrin… tüm caddelerinde, arabaların ve bisikletlerin tekerlekleri, pamuk şekerlerşerek dönen buzun ağlarına doğru çekildiler, istemsizce boyundurluğuna girdiler. Her bir araba ve bisiklet, kendi hareketinin kısıtlanışına itaat ederek, en son geldikleri noktalara demir attı. Şehrin denize kıyısı yoktu, onun için demir böyle karada da atılabiliyordu. Arabaların dışında, sokaklarda koşuşturan kim ve ne varsa hepsinin attıkları adımlarda ağdalı bir yürüyüş baş gösterdi ve sonra… salkım saçkım kaldılar son hareket noktalarında.

Bir koca şehir, tüm sahneleri sırasıyla geri sardı… Önce ışıltıları ve kalabalığıyla tüm caddeler, rengarenk titreşimleriyle insanlar, kıvrılmış uyuklayan -aheste yürüyen- koşuşturan köpekler, mırıldayan -sağı solu karıştıran- güneşle oynayan kediler, sonra arabalar, sonra tek tek evlerin içinde yaşayan insanlar, adam, sonra bebek, kadın ve teriklerin bir kıyıda durduğu boş oda…

Kilimin üzerinde duran sandık, üzerinde şeffaf ve soğuk buz tabakası ile kaplı olmayan tek şeydi koskoca şehrin içinde. Her şeye dokunmuştu da, her varlığın üzerine serilmişti de, her tozun üzerine çöreklenmişti de o sandığa doğru uzanan ilk hamlesinde geri çekilmişti ürpererek. Buz, ürpermişti. Buz, buza kesmişti… Sandığın ağacı eski ve yer yer çiziklerle doluydu. Aşınmış dokusunu kapatmaya çalışan koyu rengi, üzerine işlenmiş desenlerin hala canlı durmasını sağlıyordu ama tarihini saklayamıyordu. Yaşlılığını… Ellerinin üzerindeki lekeleri saklayamadığı gibi yaşlılığın.

Beyazlarını saklayamadığı gibi. Yavaşlığını saklayamadığı gibi. Desenlerindeki kıvrıma dokunmamıştı belki ama, aşınmıştı işte. Rüzgara, güneşe, fazlasıyla doğaya yenik düşmüş bir sandıktı hepi topu.

Sandık açılmayalı yıllar olmuştu… İçindekilerin üzerine, o evde ölüme yaklaşan her kimse, hayata sakladığı hediyelerini koymuştu şimdiye dek. Yıllarca sürmüş açıkların kanıtları, artık sararmış kağıtlara çiziktirilmiş, melodisi ilahi bir lütufa dönüşmüş besteler, sayıları hiçbir yerde bulunamayan dergilerin yazılarından geriye kalan üç beş boş satır aralığına karalanmış şiirler, baskıları onlar-onlarca yıl eskiye dayalı, kıymetli kokularıyla hala ağaçlarını yaprak yaprak yaşatan kitaplar, sevgilinin elleriyle boncuk düğüm dizilmiş, takılışı bile birer ayin başlatan kolyeler, bilekliklerden tutun da her adımla bin parça dağılan saçlara kadar, her nefes alışı, kalpte her atışı işiten kulak arkalarına kadar, gözlerin bir anlık kapanışıyla uykulara yer bulduran iki gögüs arasına kadar… sürünmüş, ufacık şişelerde aşkı aşık bulduran parfümlerden, üşüyen, titreyen ellere giyilmiş bir çift eldivene, heyecanla örülmüş, onunda sıcaklığı kalan, ilmekleri şefkat dolu iki gri yeleğe kadar… Üzeri toz olmasın, camına zarar gelmesin diye ipek kumaşa dolanmış kum saatinden, minnacık kıymetli duman gibi taşıyla yılları tortu yapıp gümüşüne bulamış yüzüğe, bir çift örgü patikten, sarı kağıtlara sarınmış sayfalarca el yazması mektuplara kadar… El yazıları ki… en ince işlenmiş nakıştan daha özenli, mürekkebi bir ilmekle boynunda bulduruverir insanın yüreğini… Bir ressamın ışığını gösteren tanrı nasıl ki fırçanın tutulaşuna kadar büyüler resmin gelişini, öyle bir efsunla yapılmış resimlerle de doluydu işte sandığın içi. İçinin de içi… Kat kat katlarca içi… Açılmayalı yıllar olmuştu, öyle ki hala hayatta olmanın verdiği canlılık sandığın dışında var olmaya devam ediyordu.

Buz, olanca gücüne rağmen, üstünlüğüne, heybetine, o ağır hafifliğine, tarifsiz rengiyle etkisi altına girilen büyüsüne rağmen tüm bu yılların, alınmış-kat edilmiş yolların, kat kat sarmalanmış tutku dolu hayatların üzerinden bir çırpıda vazgeçmeyi göze alamamıştı. Sandığın içinde, sandığa ruhunu kundaklatan asırlık insanların varlıklarına karışmış sanatlarıyla karşılaşmanın ürpertisi… Ağırdı… Hem de üzerine gidilemeyecek kadar, yürünemeyecek kadar, şeffaf ağıyla sarmalayıp unutturulamayacak kadar… Soğutup, donduruş, kalp atışını yok edebilecek kadar rahat hareket edemeyeceğini bildi… Ve içinde ne olduğunu bilmediği, hiç bir zaman da bilemeyeceği, dışındaki çizgilerin yaşlılığı ile çarpıştığı, yıpranmış teninde duyduğu müziğe tutulanak, kendini ihadet edercesine yavaşlatan bu efsunun altında kalbi ağırlaştı… Yürüyüşü ağırlaştı, hareketleri ağırlaştı, işleyişi ağırlaştı… Bir orta yer, ilerlemeyi tamamlayacak bir son merkez buldum zannetmişti sandıkla karşılaşana kadar. Akından, buzul damarlarından geçirdi hissettiklerini… Dudak aralığı gibi, orada bitirebileceğini, sonlandırabileceğini hesaplamıştı oysa ki her şeyi… Bu, onun karşılaştığı ilk kutsal metindi… İlk kutsal inanış… Önünde duran aşk ile, kalbi ağırlaştı, ağırlaştı, ağırlaştı… dur… du…

Peki sen? Senin… şimdi adım adım… çözülecek hareketlerin… Sandığın altındaki kilimin ipleriydin sen… İlmeklerinde, en uzun yaşayanların ruhları, pencere önlerinde sarmaşıklanan… Başladığı ana kadar geri çözülecek, bir güneş ışıması zamanı bekleyen yeşil budağım… Buzdan öce, sandık içlerine çözülelim öyleyse…

soner lucas
lucas kafası

3 YIL² AY GÜN

Kapısı kapalı bir adamın cesaret edemediklerini hissetmeye çalışmakta zorlansam da, geçen 23 senede o kadar çok haklı sebebi vardı ki. Tüm hayatını özlediği bir kadına adayan, uğrunda yüzlerce şey feda eden ama bir türlü hüznünü yok edemeyen bir adamdı kendisi. 3 yılı aşkın bir süre tüm bu melankoliyi kendi içinde yaşayıp kimseye anlatamayışı bir tarafa, korkularını yenemeyişi bir tarafa.

Yeni bir hayatı kabullenecek kadar da korkak ve ketum bir insandı. Belki de sen haklıydın, diyebilecek kadar kalbine söz geçiremese de, tüm bu özlemini karısına saygısından kabullenen ve aşkından ölse de annemi üzmemek için sessizliğe gömülen bir adamdı sevgili babam Emre K.

Babam,1996 yılının sonbaharında sevgili annem ile dünya evine girdiklerinde, ruhsal düzlüğe çıktığını düşündü bu kararı verdiğini söylese de, şimdilerde o yılları anlattığında aslında çok da iyi olmadığını, aile baskısı ve O'nu unutabilme dürtüleriyle, çok da ortada var olmayan bir aşk kırıntısından evlendiğini zar zor itiraf etti. Evliliklerinin 8. ayında kucaklarına beni aldıklarını hatırlatınca da, aslında zoraki bir evlilik yapmanın onun olduğumu hissettiğimi açık yüreklilikle söyleyebilirim.

Ben 2 yaşlarındayken ise babamın kanlanan bitine sayganından, evlilik ile olan tüm diyaloğunu bitirme çabası baş göstermiş 98 kışında. Ve 14 Aralık 1998 yılında kimseye haber vermeden Avustralya' ya uçak bileti alıp 3 yıl evvel ayrıldığı eski sevgilisinin yanına gitmeye karar vermiş. O kadar aşkınıp ki kurtulamamış etkisinden yıllarca. Annemi de sevmeye uğraşmış ama yanlış bir evlilik yaptığı gerçeğini de bir türlü kabul edememiş sevgili babam.

Saygılı düzgün bir insandır babam. Tüm dostları da sever, saygıda kusur etmezler hiç. Beni sevmesini bir yana bıraktım annese de çok saygılıdır. Ama bir türlü içindekileri dökememiş bir insan. Annem boşanmak istemese, yıllar boyunca sevmediği bir kadınla hayatını geçirecek kadar cesaretsizdir. Ve 14 Aralık günü biletini aldığı uçağa binmek için gittiği havalimanında, adının anons edilişinde dank etmiş her şey. Kararını, kızını bırakıp giden bir baba olarak yaftalanmak bir yana tüm hayatını bir kenara bırakıp gidememiş bir insan.

Annemle babam boşanmış ve evliliklerinin üzerinden 23 yıl geçmiş, ben ise kendi evime çıkmak için evin altını üstüne getirip babama sinir krizleri geçirtirken, aralara sıkışmış, sararmış solmuş bir mektup buluverdim. Ben doğduktan hemen sonra Avustralya' daki bir kadına eliden verilmek üzere yazılmış bir mektuptu bu.

Meraktan gebermek üzereydim. Dakikalar içinde okuyup daha da artan merakıma yenik düşüp babamı karşıma aldım. Önce telaşlandı ama benim diraymeyen karşısında hiçbir şey yapamayacağını anlayınca, fincanına bir kahve daha doldurup sigarasını yakmasını beklemek bir ömür gibi geldi bana. Her geçen dakika daha da meraklanıyordum. Tüm içtenliğiyle döktü içini. 20 yıldan uzun süren sessizliğini bozmanın zorluğuyla, yutkunmalarından ve cümle kuramayışından anlıyordum.

90' ların başında İzmir' de Ege üniversitede okurken tanışıp sevgili olduğu bir kadından bahsetti. Adı Zeynep' miş. Uzun yıllar sevgili kaldığını ve İstanbul' a taşınma hayali kurduklarını uzun uzadıya anlattı bana. Zeynep' le beraber bir ömür geçirmek ve yaşlanmak için neresinin uygun olduğuna karar verip, ak sak İstanbul' a gelme planlarından ve hayallerinden bahsetti. Geçen yıllardan sonra bir türlü sebebini söyleyemediği ayrılığa sıra gelince de, gözlerinin dolduğunu ve yerinden kalkıp yaktığını fark ettim ve daha da irdelemedim. Gardı düşmüş babamın kalan son enerjisinde bunu gizlemeye çalışmasını saygıyla karşıladım.

Aradan geçen birkaç saatten sonra, ayrıldığı ama bir türlü unutamadığı bir kadına yazılmış bir mektup olduğunu anladım. O kadar unutamamış ki 3 sene dayanabilmiş onun yokluğuna.

Onun yokluğunda İstanbul' a taşınmış, evlenmiş ve bir çocuğu olmuş olmasına rağmen tam 1192 gün saymış gidişinden itibaren. Her gün onu düşünüp yaşamış. Atamamış içinden bir türlü. En sonunda dayanamamış, sormuş soruşturmuş ve Avustralya' ya taşındığını öğrenince de almış valizini yanına gitmeye karar vermiş. Ardında insanlar bırakmaya cesaret edemediği için de uçağa binmeden geri dönmüş. O gün havalimanında yazdığı bu mektubu da verememiş. Bunları bana anlatırken bir türlü bitiremediği kahvesinden minik minik yudumlar alışı ve onlarca sigara tükettiği gerçeğinden de ne kadar rahatladığını anladım.

Yıllarca kafasından atmaya çalışmış sonunda da bırakmış peşini. Kafasındaki hatıraları gömmüş bir yere, kızıyla yani benimle ilgilenmeye adamış kendisini bu garip babam.

Neden 3 sene bekledin baba, diye sorduğumda ise hep yolun sonu cesaret barikatına takılmış. Sürekli korktuğundan ve hayatının yönetimini elinde tutamadığından bahsetti. Ne diyeceğimi bilemedim. Ama merakımın sonunun gelmeyeceğini anladığımda bu melankolik adamın bir gün olsun mutlu olduğunu görmeyi isteme arzusu yaktı içimi.

Hemen bu kadının kim olduğunu, nerede olduğunu bulma çabalarına girip, çalışmalara başladım. Babamın üniversiteden arkadaşı olan Tahsin Amca ve Sibel Teyze' ye ulaşıp, babamın Zeynep Hanım ile olan mevzunu bildiğini, babam tarafından tüm detayların anlatıldığını ve hatta mektubun elimde olduğunu iletince, onlarında gardlarını düşürüp birde onlardan dinledim olayları. Kadının adını, sanını, kim olduğunu tüm detaylarını öğrendikten sonra sosyal medyadan bulmam çok da uzun sürmedi.

Zeynep Hanımla internetten iletişime geçtiğimde çok şaşırdı. Bir süre mesajlarıma cevap vermese de sonunda telefon numarasını vermesine ikna ettim. İlk telefon edişimde ben de heyecanlandım, yalan yok. Ama o kadar çok soru sormuştu ki bana, onun da heyecanlandığını fark ettiğim için çok mutlu oldum. Birkaç ay ufak ufak konuştuktan sonra bizim hayatımızda olanları yüzeysel olarak anlattım kendisine. Sık sık babamı sorsa da, çok da açık etmedim durumumuzu. Onun da boşanmış ve oğlu ile yaşadığını öğrenince hiç beklemediği bir anda, Avustralya'ya getireceğim babamı, dedim. Bir süre sessiz kaldı. İlk yutkunmasını duyunca cevap vermeden telefonunu kapattı. Bir hafta sonra kendisi aradı beni ve adresini verdi. Bekliyorum, deyince babamı ikna çabaları başladı. Benden 30 yaş büyük babamı ikna etmeye çalışmakta zorlansam da çok da direnemedi açıkçası.

Mayıs 2019' da aldık valizimizi yola koyulduk. Babamdan daha çok heyecanlanıyor olsam da metanetimi korudum ve hiçbir şey çaktırmadım. Uzun bir yolculuktan sonra otelimize vardığımızda hemen Zeynep Hanım' ı aradım ve ertesi gün için sözleştik. Bizi bir restorana davet etmişti. Biraz dinlendikten sonra babamın gerginliği beni de zorlasa da, neler hissettiğini anlamaya çalışma çabası çok eğlenceliydi. Ne kadar eğlensem de 30 yıldan fazla süren aşk gömüsünü açmak üzereydik.

Ertesi gün babam nasıl güzel hazırlanmış, nasıl güzel kokuyor anlatamam. Geçtik restoranın yola bakan, kaldırıma paralel, cam kenarına yakın bir masaya oturduk bekliyoruz. Gerçekten de söylediği saatte kapıdan içeri bir kadın ve genç bir erkek girdi. 1,70 boylarında, kahverengi saçları omuzlarını aşmış, yeşil üzerine kırmızı ince detayları olan bir etek giymiş, üzerinde ince tül gibi adını bilmediğim bir kumaştan, beyaza yakın, krem rengi bir gömlek ve sol koluna taktığı kırmızı çantasıyla yürürken, sağ arka tarafında duran, kendisinden bir karış uzun boylu, sarı saçlı ve zayıf bir erkek ile yanımıza doğru adımlar attı.

Karşılaşmaları inanılmazdı. Yanında duran genç erkek çocuğu ile ben birer adım geri çekilmiş onların sarılmalarının bitmesini beklerken, dolan gözlerimi makyajım bozulmasın diye ince ince yoklamaya çalışıyordum. Tanışma faslında yanındakinin oğlu olduğunu söyledi ve tanıştırdı bizi. Adının Emre olduğunu öğrenince de çok şaşırdık. İçimden, demek babamın adını vermiş kendi oğluna, diye düşünürken onun gözlerine bakmanın utancını yaşadım. Garsonlar gelene kadar Zeynep Hanım' ın oğlu Emre ile dışarı çıkıp kendilerini yalnız bıraktık. Geçen 3 - 4 saatten sonra geri döndüğümüzde hâlâ daha bitmemiş konuşmalarına denk gelmemiz daha da heyecanlandırdı beni. Tekrar yanlarına gidip masalarına oturduğumuzda, ikisinin de bir nebze olsun rahatladığını görmek çok mutlu etti beni. Zeynep Hanım beni tanımak adına uzun cümleler kurduğunda ise saatin bir hayli ilerlediğini fark edince ülkelerinde ne kadar süre kalacağımızı sorup tekrar bir buluşma ayarlama çabalarına girişmişti. Sanırım bu buluşmalar bir hayli artacaktı. Hesabı ödeyip yanlarından ayrılmak için ayaklandığımızda ise birbirlerine bakışmaları, etkileyici kavuşmaları kadar devrim yapar nitelikteydi.

Birkaç görüşmeden sonra, Zeynep Hanım kendi evlerine akşam yemeğine davet ettiğinde ise gerçekten çok heyecanlanmıştım. Babama cevap hakkı tanımadan hemen kabul ettim. Elimiz boş gitmeyelim diye de babamın hiç anlam veremediği ama komikliğinden de kuşkumuzun olmadığı ilginç bir tatlı bukete yaptırıp davet edildiğimiz adrese doğru yola koyulduk. İşte bu sefer gerçekten ikimizde merak ediyorduk daha sonra neler olacağını. Evlerine gittiğimizde bu sefer siyah güzel bir elbise giymiş, saçlarına ve makyajına olan özeninden tatlı telaşını anladığım Zeynep Hanım, bizi içeri davet ettiğinde hemen arkasında duran oğlu Emre bize bozuk Türkçesiyle, hoş geldiniz, demeye çalıştı. Zeynep Hanım ve oğlu Emre ile ilerleyen sohbetimize katılmaya çalışan babam, doldurulan kadehine karşı koyamadan umarsızca yudumladı. Geçen saatlerden sonra hiç babama benzemeyen iletişim kuvvetin sayesinde 40 yıllık aile ziyaretine gelmişiz gibi rahat ve keyifliydik. Güzel geçen bir gecenin sonlarına yaklaşırken babam hiç beklenmedik bir çıkış yaparak İstanbul' a davet etmişti eski aşkını. Sessizliğe bürünen ortamın kilidini açmak tabii ki bana düşmüştü derken, Emre hiç beklenmedik bir şekilde, biz bahçeye çıkalım, teklifiyle karşıma gelince, babalarını yine minik gerginlikleriyle yalnız bırakmıştık. Geri dönme vakti geldiğinde her şeyin normale döndüğünü kutlar gibi son bir kadeh kaldırıp tüm yaptıkları ikramlar ve bu güzel gece için teşekkür ettim. Biraz da ağzım kaymış olabilir.

Otele vardığımızda babamı kendi haline bırakma gereği duydum. Bu kadar yıl ve yaşamının hiçbir alanına tepki göstermeyip, hayatına itiraz etmeyen babamın, geçen 30 yılın muhakemesini yapmasının en doğal hakkı olduğunu düşünüyordum. Avustralya' da kaldığımız sürede sayısız buluşmaları hiçbir duygusal yakınlaşmaya girmeden mi geçmişti, diye merak ediyordum açıkçası. Sadece geçen yılların stresini atmalarına mı yaramıştı yani? Kuru kuru özlemlerini gidermişlerdi? Peki bundan sonra ne olacaktı?

Ben tüm sınırlarımı zorlamış, tesadüfen elime geçen bir mektubun, bizi binlerce kilometrelerce uzaklara götürmesine vesile olmuştum sadece. Avustralya' da geçen 16 günden sonra kendi ülkemize dönmek için havalimanına doğru yola koyulduğumuz sırada otelimizin önünde Zeynep Hanım ve oğlunun bizi uğurlamak için geldiğini gördüğümde hiç şaşırmadım.

Havalimanında elimizde valizler artık ayrılık vakti geldiğinde sarılmaları çoktan başlamıştı bile. Uzatmaları giden bu ilişkinin sonunu hepimiz merak ediyorken birbirimize sarılmalarından onlarca anları çıkarabilirdik. Emre ile vedalaşmamız da bir garip diyaloga girmemize sebep oldu. Çat pat Türkçesini ilerletmesi onu daha da hoş görmeme sebep olurken, annesinin bizi kollarımızdan tutup sımsıkı sarılmaya çalışması, gerçekten duygu patlaması yaşayan lohusa annelerine döndürmüştü ortamı. Uzunca bir vedalaşmadan sonra uçağımıza binip artık evimize gitmenin rahatlığını yaşama arzusu içimi rahatlatmıştı.

Babamın yıllarca üzerinden kalkmadığı, kadife desenleri yıpranmış kanepesinde uzanırken, elinde kahve fincanıyla yanıma gelmek için adımlar atan babamla göz göze gelince dayanamadım geliştime sordum.

- Anlat?

Yine yaktı sigarasını, minik minik yudumlar aldığı kahvesini bir kenara bıraktı ve "ÖZLEMİŞİM" dedi ve yine hiçbir şey anlatmamaya ant içmişliğine geri döndü. Soramadım hiçbir şey.

Bana dönüp, sen anlat, dedi.
Uzun uzun cümleler kurup kafasını iyice karıştırmamak için neden ayrıldığınızı bilmediğimi ama belli ki ikinizin de birbirinizi unutamadığını söyledim. Davetine ne cevap verdi bilmiyorum ama belki seni ziyarete gelir ve belki tekrar tutuşur bir şeyler, dediğimde sadece ince bir tebessüm oluştu suratında. Yıllarca hayal kurmuş babam yine darma duman eden aynı kadındı işte.

Babama söyleyemediğim çok şey var. Üzülmesin, tekrar cesaret edemediği dönemleri anımsatacak şeyler yaşamasın diye çok şey söyleyemedim. Ama bence gelecekler Türkiye' ye. Avustralya'dan ayrılırken, havalimanında Zeynep Hanım' ın kulağıma inceden fısıldadığı o cümlelere güvenmiştim. Ama bildiğim bir şey var; o da kimseyi bu boktan dünyada mutlu etmek adına heyecanlandırmam gerektiğidir. Şimdi ise aklımdaki tek soru, tüm heyecanını yıllara kaptıran bu adamın, hayatına ne zaman itiraz edeceğidir.

İSTANBUL / 23 MAYIS 2019
NOT: Sevgili Gemre K.'nin düzeltmeleri ve müsaadesiyle yayınlanmıştır.

ultrahuni
turuncu

merhaba

Hiç birine bakıp "Ben bununla tüm evrene karşı durabilirim." demişliğiniz oldu mu bilemem ama benim oldu. 11 yaşında falandım. Genel olarak çok sakardım ve gezegenin dizlerimde yarattığı morlukları, zaten dizime gelen boyuyla öper iyileştirirdi. Hayır, şaka değil ya da abartmıyorum gerçekten acımı dindirirdi. Zaten yıllar geçtikçe tüm acılarımı bir tek o dindirebildi…

Otuz yaşına doğru gün aldığım şu dönemlerde bana acayip bir şey öğretti bu kişi: "Gittiği için özleyeceğim bildiğin kişiyi henüz gitmeden yanındayken özlemek.". Sarılmadan duramıyorum artık ve bazen salondan odasına geçerken izliyorum onu. Böyle yavaş yavaş, adım adım uzaklaşacak. Tek fark şu an yanımda olmasının bana verdiği huzur, artık gidiyor olmasının bana verdiği derin bir acıya dönüşecek.

Hayır, ilk defa ayrılmıyorum sevdiğim birinden. Aile yapımızda uzun süreli ayrılıklar bağımlılıktır. Asla yan yana kalamadık bu yüzden. Genel olarak uzak durduk. Ancak bu sefer çocuk saydığımın, kendi hayatını kurmak için aşırı uzaklara gidecek olması nefes darlığına sebep oluyor. Hani sebebini bilmediğimiz ani huzursuzluklar çöker içimize, derin bir nefes alırız da bırakırsak canımız çıkacakmış gibi hissederiz, yavaş yavaş bırakırız canımız çıkmaz da acımız çıkar ağzımızdan. İşte öyle bir nefes darlığı.

Bir arkadaşım ki çok yakınımdır, "Turuncu mutluluklarım, turuncu acıların oluyor ve sen bunu bile seviyorsun." dedi. Seviyorum. Onun varlığının bana yaşattığı tüm duyguları seviyorum. Çok sinirlenip omzunda ağlamayı, aniden kapıma "Dünyanın en güzel ablasına." yazılı hediyeler bırakmasını, iyi geceler derken asla öpmekten vazgeçememesini, beraber kavgaya girip dayak yemenizi ama en önemlisi onunlayken her şeyi başarabileceğim hissini seviyorum. Gidişini de seviyorum. Bana çok şey öğretiyor yaşattığı her duygu. Var olduğu sürece ondan gelen her şeye sarılmayı, karşıdan gelen her şeye onunla beraber dik durmayı ve en güzel kahkahaları onunla atmayı seviyorum…

Güle güle git, ben biraz buralarda ağlayacağım ve güle güle döndüğün zaman hala ağlıyor olacağım. Gidişinin içimi yakan gözyaşları, döndüğün zaman o ateşi söndüren gözyaşları olacak.

Çünkü biz ikimiz! Gerisi teferruat!

benvekendim
depresif yazılar bölgesi

tem üzerinde

İnsanların kesin düşünceler ile kesin hayatlar yaşamasına hep gıpta ile baktım. Ben hala hiçbir şeyi kesin yapamıyorum…

Tem üzerinde seyir halindeki bir minibüsün camına düş parçaları yapışıyor. Yukarıdan, çok yukarıdan kendileri gerçekleştirememiş insanlar atıyor. Atarken birbirlerine bakıp, susuyorlar. Çünkü düşlerinin hem gerçekleşmesini, hem de gerçekleşmemesini istiyorlar. Korkuları, belki gerçekleşirlerse kimseyi mutlu edemeyecekleri.

Camdan dışarı bakarken bir çocuk içerisindeki insanları izliyor-dinliyor. Kaç tane olduğunu anlamayı beceremeyip, "neden koştuğumu bilmiyorum" diye mırıldanıyor. Bir kulaklığı olsa dinleyeceği şarkıları "playlist" yapıyor içerisinde. Kendinden gidenlere adaklar değerinde mırıltılar ekliyor listeye. Bazılarını birkaç kere tekrarlayıp, yoruluyor. Etrafındaki insanların tepkisini çekmek istemediği için dış kabuğunu "atkı" denilen sıcak yün topluluğuna saklıyor. İçerisindeki karanlıkta sesi yankı yapıyor.

Aracın yanından bir şarkı geçiyor. Çocuk hızlı ve gürültücü bir geçiş yapmasına rağmen dinlendiğinde huzur veren bir şey olduğunu biliyor. Arkasına takılan kendinden bir parçaya hafifçe el sallayıp "güle güle" diyor.

Tem üzerinde seyir halindeki bir minibüsün camına düş parçaları yapışıyor. Kimse o düş parçalarını istemiyor. Minibüsün silecekleri düşleri birbirlerine paslayıp, camdan gereğini yapmasını istiyorlar. Yazılı emirsiz çalışmayan cam, "baki" olan dostlukları uğruna "bir seferlik" istediklerini yapıyor. Silecekler hafifleyip, gülüşüyorlar…

Tem üzerinde milyonlarca düş parçası üşüyor. Birbirlerine sokulup, usulsüzce yaşamak istiyorlar. Tem üzerinde milyonlarca düş parçası ağlıyor. Aynı insanlar gibi var edenlerine küfür ediyorlar.

Tem üzerinde milyonlarca düş parçası ölü yatıyor. Herkes onlara yağmur diye bakıyor.

…
Çünkü yaptığım şeyleri zaten sevmiyorum, tatları neydi unuttum. Üzerime çöken bu kasvet, bu kara duygu bile kayıp.

oğuz yalman
kontrpiye

RAHMİ'nin aşırı sıkıcı hikayesi//2 cenaze

Uzun geniş, savaşların sesini kaldırımlarında tutan sokaklardan geçerdik; eski hastane binaları, çığlıklar bastırılsın diye okullara dönüşmüştü. İnsanlar telaşsızdı ve zaman başka bir birimde akardı.

Berlin' in içinden geçtiğinde, Berlin, içinden geçmene izin verdiği içindir. Şu saklanan güneş, şu arkadan iten rüzgârı senden taraf estiği içindir.

Okul çocukları. Okulun ağzından çıkmasına izin verdikleri…

Ben de okula gitmeye çalışıyordum, gitmezsen dayanır kapına "jugendamt", alır çocuğunu. Bunu duyan babam, tabii beni okula göndermedi.

RAHMİ: Anne ben niye giremiyorum okula?
RAHMİ ANNE: Baban müdüre sorar şimdi hesabını.
RAHMİ: Ben de gideceğim. Bir de ben konuşayım.
RAHMİ ANNE: Oğlum sen 6 yaşındasın. Çıkma arabadan soğuk dışarısı.
RAHMİ: Babam hayatımı piç edecek anne.
RAHMİ ANNE: Biliyorum oğlum, sana da bu düştü.
RAHMİ: Seninki nasıldı?
RAHMİ ANNE: Benimki de beni babana verdi, oradan hesapla.
RAHMİ: N'apacağız biz bu babalarla anne.
RAHMİ ANNE: Seveceğiz. Sevilmezlerse daha da kötüleşebilirler.
RAHMİ ANNE: Hah geldi. N'oldu, ne diyor müdür?
RAHMİ BABA: Almanlar işte yine yaptılar Almanlıklarını!
RAHMİ: Evet baba, ne dedi Almanlar?
RAHMİ BABA: Gidemiyorsun okula. Bu sene evde çalışsın babasına yardım etsin dediler.
RAHMİ: Almanlar böyle demez.
RAHMİ BABA: Öyle demedi tabii, lafı yuvarlıyor. Kayıt yaptırmamışsınız cart curt.
RAHMİ ANNE: Kayıt yaptırmadın mı?
RAHMİ: Ama kalem defter almıştık. Kendim kapladım onları. En sadesini seçtim kağıtların. Gazetelerin en güzel yerini etiketin altına denk getirdim. Ben okula gitmeliyim baba. Zaten yaşıtlarımdan daha geri zekalıyım, bir de siz beni eğitirseniz ne olur?

Demedim tabii. Kim okula gitmek ister ki…

O sene boyunca babam "jugendamt"tan bir sosyal görevli gelecek ve beni alacak diye her gün fakir gibi giydirdi beni. Evde üşümeyeyim diye hep top çalıştım, 100-200 sağ dizde, en az 40-30 da kafada. Tak tak tak. Saat gibi. Somiç gibi.

Babam, kimse gelip beni almayınca, yine gitti.
RAHMİ: Anne? Anne? Ağlıyor musun?
RAHMİ ANNE: Evet. Ne yapıyor gibiyim?
RAHMİ: Elindeki ne? Mektup mu?
RAHMİ ANNE: Kayıt belgesi. Okula başlıyorsun.
RAHMİ: Of, hiç halim yok anne.
RAHMİ ANNE: Babanın yine Libya' da işi çıktı ve görünen o ki geleceğimiz sensin Rahmi.
RAHMİ: Ben okuyarak geleceğimizi daha da karartacağım.
RAHMİ ANNE: Düzen böyle, tamirhane yok ki gurbette verelim.
RAHMİ: Anne, biz de dönelim.
RAHMİ ANNE: Tabii dönelim yavrum, her şey benim için bir pamuk kadar hafifleyecek ama sen… Sen yapamazsın orada. Buranın mikrobuyla büyüdün. Güneş seni yakar. Çok hasta olursun.
RAHMİ: Babam İstanbul' da diye gitmek istemiyorsun değil mi?
RAHMİ ANNE: Babam sikeyim. Baban Libya' ya işe gitti. Gelir bir iki güne.
RAHMİ: Her seferinde başka bir yer söylüyorsun anne.
RAHMİ ANNE: Sıkılmayalım diye oğlum, bu sohbeti çok yapacağız daha. Çoraplarını neden çift giydin?
RAHMİ: Bugün vergiyi ödeyeceğim.
RAHMİ ANNE: Parayı nerden buldun?
RAHMİ: Bit pazarında bir iki kek mek yaptım sattım.
RAHMİ ANNE: Kek mek mi oğlum sen ekmeğe yağ süremezsin taşırmadan. Yağ diyorum.
RAHMİ: Anne. Otur, konuşalım.
RAHMİ ANNE: N'oldu, birisi mi hamile! Gülsün!
RAHMİ: Gülsün? Nerde? Ne diyorsun anne, öyle bir ihtimal yok. Ben transfer oldum!
RAHMİ ANNE: Eyvah.
RAHMİ: Türkiyem Sporun alt kadrosundayım.
RAHMİ ANNE: Gerçekten mi? Nasıl oldu bu?
RAHMİ: Ben de şaşkınım. Bonservis verdiler.
RAHMİ ANNE: Oğlum. Rahmi. Her anne kendi çocuğu en iyisidir diye düşünür ama açıkçası ben senin için hiç öyle düşünmemiştim. Bir yerde mi gördüler seni? Bir yanlışlık olmasın?
RAHMİ: Mahallede normal alıştırma maçımızı yaparken, bisikletli bir iki tip gelip fotoğrafımı çekti. Sonra aradılar.
RAHMİ ANNE: Fotoğrafını niye?
RAHMİ: Herhalde bir belgeye falan koyacaklar.
RAHMİ ANNE: Vesikalık gibi mi?
RAHMİ: Ha, vesikalık gibi. Resmi şeylerde böyle şeyler olur.

Anneme ilk yalanımı böyle söyledim. İlk an, ağzımda bir pas tadı oldu, hiç geçmeyecek sandım. Geçmesi için bir şeyler söylemek istedim.

RAHMİ: Ama okula da giderim.
RAHMİ ANNE: Gidersin değil mi?
RAHMİ: Tabii anne.
RAHMİ ANNE: Ben de gidiyorum.
RAHMİ: Annem de okulun temizlik ekibine dâhil olmuştu. Soranlara söyleyeceğimiz harika bir ismi vardı annemin: Hijyen ekip lideri.

2. blümün sonu